

Arrest

nr. 231 489 van 20 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS *loco* advocaat V. MEULEMEESTER, van advocaat F. JACOBS die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor tweede verzoekster en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komen volgens hun verklaringen op 14 januari 2018 België binnen en verzoeken op 23 januari 2018 om internationale bescherming. Op 30 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 3 mei 2019 aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker (hierna: verzoeker) wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent geboren in Beirut, Libanon, waar u de eerste 10 jaar van uw leven woonde in een vluchtelingenkamp. Vervolgens verhuisde u naar het Rashidieh-kamp, waar u op verschillende adressen hebt gewoond. U heeft uw middelbare studies voltooid en volgende nadien nog een opleiding in 'trading en office management' aan het Siblin Training Centre van UNRWA. Na uw studies werkte u op onregelmatige basis als kelner in een café, werkte u enkele weken als kapper en hielp u ook af en toe uw burens, o.a. als fruitplukker. In 2014 kon u aan de slag gaan als 'logistics manager supervisor' bij het bedrijf IPT in Lagos, Nigeria. Op basis van een werkverblijfsvergunning verbleef u in Libanon en als u verlof had, of als de veiligheidssituatie in Nigeria te slecht was, keerde u gedurende korte periodes terug naar Libanon. Zo keerde u in maart of april 2017 en augustus 2017 nog telkens gedurende twee weken terug naar Libanon. Na 2 september 2017 keerde u niet meer terug naar Libanon. Uw laatste werkdag voor het bedrijf IPT in Nigeria was op 11 januari 2018. Op 26 augustus 2016 huwde u met K. I. M. M. (...), zij verblijft eveneens in België en heeft hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Tijdens jullie verblijf in België is uw vrouw bevallen van een dochter, J. (...), voor wie jullie de procedure opgestart hebben om de Belgische nationaliteit te bekomen.

Na uw huwelijk keerde u terug naar Nigeria en ging uw vrouw ook mee naar daar. De levensomstandigheden van uw vrouw in Nigeria waren echter zeer slecht. Omwille van de veiligheidssituatie kregen jullie constant beveiliging en moest uw vrouw 24/24u thuis blijven, waardoor het wel leek alsof zij in een gevangenis woonde. Ook was de gezondheidssituatie en -zorg in Nigeria niet goed. Omwille van deze redenen dacht u Nigeria te verlaten en zich terug in Libanon te settelen. Tijdens uw verlof van augustus 2017 besloot u naar Libanon terug te keren. U had reeds vóór uw terugkeer contact opgenomen met een goede vriend, A. B. (...), die een kapsalon had in het Rashidieh-kamp en had met hem afgesproken om als werkpartner in het kapsalon aan de slag te gaan. Vanaf één à twee dagen na uw aankomst in Libanon besloot u regelmatig naar het kapsalon te gaan om uw gezicht herkenbaar te maken in het kamp en wat ervaring op te doen. Op 23 augustus 2017 was een zekere A. U. (...) in het kapsalon aanwezig en had hij een discussie met uw vriend gekregen over de haarsnitten in de islam. Hij zei dat jullie zich moesten beperken tot de modellen die voldeden aan de criteria van de tradities. U reageerde echter door te zeggen dat jullie een service aanbieden aan de klanten en jullie de vrijheid en keuze van de klanten respecteren. Hierop escaleerde de discussie en begon A. U. (...) op een onbeschofte manier te praten, u uit te dagen; probeerde hij u te slaan en had hij zelfs zijn pistool op u gericht. A. U. (...) kon echter door de omstaanders tegengehouden en het kapsalon uitgezet worden, waarna hij nog zei dat jullie moesten doen wat zij vroegen. Hierna zeiden de andere aanwezige mannen in het kapsalon dat u moest opletten omdat die A. U. (...) een lid was van Ansar Allah en hij u niet met rust zou laten. De volgende dag kwam A. U. (...) opnieuw naar het kapsalon en begon hij u opnieuw te bedreigen. U was toen direct vertrokken en dezelfde dag ging u naar de PLO om een klacht in te dienen. Daar hadden ze u beloofd om het probleem met de hogere verantwoordelijke van zijn organisatie te bespreken. Gevraagd naar wat u moest doen, zeiden ze bij de PLO dat u de situatie best thuis kon afwachten. Uiteindelijk bleek dat de PLO niets voor u kon doen omdat A. U. (...) de zaak heel persoonlijk genomen had. Uit vrees om vermoord te worden en omdat de PLO niets voor u kon doen, besloot u Libanon uiteindelijk te verlaten.

Op 2 september 2017 verliet u Libanon en reisde u samen met uw vrouw met het vliegtuig van Beirut naar Lagos, Nigeria. In Nigeria bleef u tot 11 januari 2018 werken en kon u in de tussentijd een Spaans Schengenvisum bekomen. Op 12 januari 2018 reisde u van Nigeria naar Marokko om vervolgens door te reizen naar Spanje. U verbleef één dag in Spanje en reisde hierna met het vliegtuig verder naar België, waar u op 13 januari 2018 aankwam. Op 23 januari 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart, UNRWA-kaart, een staatloosheidsattest van u en uw echtgenote, diploma's van u en uw vrouw, attest van de PLO betreffende uw problemen en een attest van uw werk in Nigeria. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: huwelijksakte, geboorteakte van u en uw echtgenote, informatie met betrekking tot de situatie in het vluchtelingenkamp, informatie betreffende de situatie van UNRWA, informatie over een moord door Ansar Allah, foto's over de aanwezigheid van

Ansar Allah in het vluchtelingenkamp, de eerste pagina van uw paspoort en dat van uw echtgenote en de annex van de broers van uw echtgenote.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo legt u uw UNRWA-registratiekaart voor, geeft u aan dat u bij de UNRWA geregistreerd bent als vluchteling van 1948 en u dankzij UNRWA onderwijs hebt kunnen genieten (CGVS, p. 4 en 10). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen met A. U. (...) en Ansar Allah enkel en alleen voortkomen uit uw werk in een kapsalon dat u samen met uw vriend, A. B. (...), uitbaatte. U werd immers bedreigd omdat u weigerde in te gaan op A. U. (...) zijn vraag om jullie in het kapsalon te beperken tot de haarsnitten die voldeden aan de criteria van de islam en de tradities (CGVS, p. 17-18). Na uw vertrek uit Libanon op 2 september 2017 heeft u echter geen contact meer gehad met A. B. (...), uw vriend en werkpartner, en heeft u evenmin contact proberen leggen met hem (CGVS, p. 19). Dat u hem niet meer hebt proberen contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Zo kon A. (...) zijn situatie immers voor u een indicatie vormen voor het eigen risico dat u liep - zijn situatie kon immers indicatief zijn voor uw situatie. A. (...) werkte immers evenzeer in het kapsalon dat ook de haarsnitten toeliet waartegen A. U. (...) gekant was. Het kan niet worden uitgesloten dat A. (...) hierdoor nog bijkomende problemen gekend zou hebben met A. U. (...) of Ansar Allah. Logischerwijze zou u toch willen weten wat A. (...) nog kon zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Dat u nagelaten heeft A. (...) te contacteren wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven vriend en collega. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de mogelijke evolutie van zijn problemen, zelfs na zijn vertrek uit zijn land. Eventuele bijkomende ontwikkelingen (of net het gebrek daaraan) kunnen een belangrijke indicatie vormen om uw beweerde vrees voor vervolging verder te staven of te

ondersteunen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Tevens is de houding van A. U. (...) en Ansar Allah bijzonder bevreemdend. Zo is het immers eigenaardig dat A. U. (...) zich in eerste instantie eenvoudigweg liet afschepen nadat u onomwonden weigerde gevolg te geven aan zijn dreigement, dat hij zijn dreigementen op dat moment geen kracht bijzette en dat hij tolereerde dat u hem openlijk trotseerde zonder daar enig gevolg aan te geven, is weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 17-18). Indien A. U. (...) en Ansar Allah daadwerkelijk wouden dat u gevolg zou geven aan hun vraag om bepaalde haarsnitten niet toe te laten in het kapsalon, is het vreemd dat zij u niet meteen onder dwang zouden zetten om aan hun eisen te voldoen of om het kapsalon te sluiten. Dat u in eerste instantie uw activiteiten gewoon verder kon zetten is in de door u beschreven omstandigheden weinig aannemelijk. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat A. U. (...) enkel nog één keer naar uw kapsalon gekomen zou zijn om u verbaal te bedreigen, maar hij u in de week die hier op volgde verder met rust liet en niet meer kwam opzoeken. De door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts hoorden u en uw familie na uw vertrek uit Libanon niets meer van de persoon of groepering die u bedreigde (CGVS, p. 20). Nochtans moet het voor A. U. (...) en zijn groepering, Ansar Allah, niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn, eens te meer daar uw ouders en broer gewoon in het Rashidieh-kamp bleven wonen (CGVS, p. 5). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Libanon verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo heeft u na uw vertrek uit Libanon op 2 september 2017 zelf geen navraag meer gedaan over de problemen die u in Libanon gekend zou hebben en stelt u dat u toch niets kon doen aan die situatie (CGVS, p. 20). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft het attest van de PLO betreffende uw problemen dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven kan een dergelijk document door eenieder die beschikt over een tekstverwerkingsprogramma opgesteld en vervolgens met de hand ondertekend worden, waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document niet achterhaald kan worden. Een dergelijk document heeft bijgevolg een zeer beperkte bewijswaarde. Wat betreft de foto's en informatie over de veiligheidssituatie van het kamp en de aanwezigheid van Ansar Allah, dient het CGVS op te merken dat deze enkel betrekking hebben op de algemene situatie in het kamp en geen enkel bewijs vormen voor de door u voorgehouden persoonlijke problemen met A. U. (...) en Ansar Allah.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd

voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, studies en staatloosheid aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een degelijke opleiding hebt genoten, zo heeft u uw middelbare studies beëindigd en heeft u nadien nog een bijkomende opleiding in 'trading en office management' kunnen volgen. Daarnaast heeft u ook al enige professionele ervaring kunnen opdoen. U werkte in Libanon immers reeds als kelner in een café, in de fruitsector en als kapper. Daarnaast heeft u ook verschillende jaren als 'logistics manager supervisor' voor het bedrijf IPT in Nigeria gewerkt (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven zowel uw ouders als broer momenteel nog steeds in het Rashidieh kamp. Daarenboven zijn uw ouders ook nog altijd eigenaar van

hun woning in Rashidieh. Uw zus M. (...) woont eveneens nog steeds in Libanon, zij het in het kamp Burj Al-Jamali (CGVS, p. 5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon in uw ouderlijk huis of bij uw zus onderdak zou kunnen vinden. Hoewel uw vader gehandicapt is, werkt uw moeder wel als naaister en kan zij op basis van haar werk in de basisbehoeften van uw ouders voldoen. Daarnaast werkt uw broer ook in een instelling voor leningen. Ook heeft uw zus A. (...), die in de Verenigde Staten, reeds geld opgestuurd naar uw familie in Libanon (CGVS, p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat er enige solidariteit is binnen uw familie en jullie elkaar ondersteunen. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-

Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiietische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende

behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster (hierna: verzoekster), de echtgenote van verzoeker, wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent geboren in Rashidieh/Sour, Libanon, waar u tot aan uw huwelijk in 2016 met uw ouders in de wijk Kharaz woonde. Na uw huwelijk ging u samen met uw echtgenoot naar Nigeria en keerde u enkel gedurende korte periodes terug naar Libanon. Uw laatste terugkeer naar Libanon was in augustus 2017, waarna u Libanon uiteindelijk definitief verliet op 2 september 2017. U heeft uw middelbare studies voltooid en volgde nadien nog een bijkomende opleiding in ICT aan een privé-instituut. In Libanon werkte u tot 2016 voor de instantie Al-Somoud, waarbij u bijles gaf aan kinderen en hen hielp met hun huiswerk. Op 26 augustus 2016 huwde u met A. A. A. M. (...), hij verblijft eveneens in België en heeft hier samen met u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Tijdens uw verblijf in België bent u bevallen van een dochter, J. (...), voor wie jullie de procedure opgestart hebben om de Belgische nationaliteit te bekomen.

Hoewel uw man in Nigeria werkte, ging hij samen met A. (...), een kapper, een kapperszaak beginnen toen jullie in augustus 2017 op verlof waren in Libanon. Op een dag kwam A. U. (...), een lid van de islamitische groepering Ansar Allah, naar het kapsalon en begon hij te praten over de haarsnitten. A. U. (...) zei dat bepaalde haarsnitten niet mogen binnen de maatschappij, waarop uw man een discussie kreeg met deze persoon. De discussie escaleerde en A. U. (...) probeerde uw man te slaan, maar andere klanten van het kapsalon konden hem tegenhouden. Desalniettemin dreigde A. U. (...) ermee om uw man te vermoorden, hij wou uw man niet meer zien in het kamp. Na dit incident had uw man een klacht ingediend bij de PLO, maar uiteindelijk bleek dat de enige oplossing was om niet daar te blijven en te vluchten. Op 2 september 2017 verliet u Libanon en reisde u samen met uw man naar Nigeria. Omdat de algemene en veiligheidssituatie in Nigeria niet goed is en het moeilijk was om daar te settelen, verliet u Nigeria op 12 januari. 2018. Via Marokko en Spanje reisde u vervolgens naar België, waar u op 13 januari 2018 aankwam. Op 23 januari 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op de documenten die door uw echtgenoot werden voorgelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot (A. A. A. M. (...)) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen. Deze is ook op u van toepassing en luidt als volgt:

“(…)”

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update - dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen of deze van uw echtgenoot kan voorts afgeleid worden dat er in jullie hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor jullie bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zouden lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel verwijzen verzoekende partijen naar artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en gaan zij in op de omstandigheden waarin deze uitsluitingsclausule geen toepassing vindt.

Met betrekking tot de door het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) geleverde bijstand laten verzoekende partijen vervolgens gelden:

“Vooraleer uit te wijden over de persoonlijke redenen die ervoor zorgden dat verzoeker zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevond, dient er aangemerkt te worden dat UNRWA zich wegens financiële tekorten in de onmogelijkheid bevindt om haar opdracht naar behoren te vervullen. Volgens de verwerende partij zijn deze financiële tekorten opgelost door bijkomende inspanningen van andere lidstaten. Desalniettemin blijkt uit onderstaande documentatie dat UNRWA zware hinder ondervindt om haar taken desgevallend naar behoren te kunnen uitoefenen en dat de bijkomende steun van lidstaten, naast de terugtrekking van de VSA haar steun, allermind voldoende is/zal zijn om Palestijnse vluchtelingen de bijstand te bieden die nodig is om haar taak te kunnen vervullen.

Zie Akiko Kitamura, Masamine Jimba, Julia McCahey, Gloria Paolucci, Akihiro Seita, “Health and dignity of Palestinian Refugees at stake: a need for international response to sustain crucial life services at UNRWA”, 22 December 2018, the Lancet Vol 392(10165) p 2742;

“(…)”

Zie Omer Mohammed, Palestinian refugees in Gaza hit hard by funding crisis, Washington report on middle east affairs, vol 37, issue 7, nov/dec 2018, p 36-37;

“(…)”

Zie Marjan Claes, “Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”, T.Vreemd. 2014, nr. 1, p. 53;

“(…)”

Voorts argumenteert de verwerende partij dat dankzij bijkomende donaties van staten UNRWA zeker in staat is haar opdracht naar behoren uit te oefenen. Om tot deze conclusie te komen baseerde verwerende partij zich op bronnen daterend van 2016 (zie documentatie toegevoegd door verwerende partij: p 178-179 van UNRWA-financial crisis and impact on its programme, 23/11/2018). In het kader van deze bijkomende documentatie verwijst verzoekende partij dan ook graag naar volgende officiële mededeling op de website van UNRWA. Bijkomend dient hier de nadruk gelegd te worden op de recente datum van deze mededeling, namelijk 02/05/2019, en dit in contrast met bronnen waarop verwerende partij zich steunt, zijnde juni 2016.

Zie Official statements, CG Message to Palestine Refugees and UNRWA staff, 02/05/2019; “(…)”

(Vrij vertaald: “Concreet hebben we onze partners laten weten dat de UNRWA in juni direct na het einde van de heilige maand Ramadan met ernstige negatieve financiële niveaus te maken zal krijgen.”)

Uit deze mededeling kan dan ook worden afgeleid dat UNRWA nog steeds met enorme financiële tekorten kampt en dit ernstig impact heeft op haar werking.”

Met betrekking tot hun persoonlijke situatie van onveiligheid zetten verzoekende partijen vervolgens het volgende uiteen:

“Verder zal er worden ingegaan op de beweringen dat betrokkene de verwerende partij niet heeft kunnen overtuigen van zijn vluchtmotieven. Hiermee zal worden aangetoond dat verzoekende partij zich in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en gedwongen was het mandaatgebied van UNRWA te ontvluchten.

Allereerst haalt de verwerende partij aan dat het bevreemdend is dat verzoeker geen contact meer heeft opgenomen met A. B. (...). Zoals verzoeker reeds aanhaalde tijdens het gehoor, was dit uit angst dat de Islamisten zouden weten waar hij zou zijn. Hij schakelde elk contact met Libanon uit en heeft dan ook

met niemand in het kamp contact opgenomen (zie cgvs gehoor p 19). Ook zijn facebook account heeft hij gewijzigd.

Verder worden er twijfels geuit omtrent de houding van A. U. (...). Verwerende partij beweert dat het weinig waarschijnlijk is dat er geen gevolg werd gegeven aan zijn dreigementen en dat verzoeker 'in eerste instantie zijn activiteiten gewoon verder kon zetten'. Dergelijke besluitvorming is allerm minst een correcte weergave van hetgeen zich afspeelde aangezien A. U. (...) na de eerste bedreiging meteen is teruggekomen om hem verder onder druk te zetten door bedreigingen te uiten dat hij hem zou doden en zijn salon in brand zou steken. Als gevolg van deze laatste bedreigingen is meneer dan meteen een klacht gaan neerleggen. Om hieruit te besluiten dat verzoeker zijn activiteiten 'gewoon' kon verderzetten is allesbehalve correct.

Daarnaast haalde verwerende partij aan dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in het gedrang komt door het feit dat zijn familie niet bedreigd werd en zij niets meer hoorde van de persoon of groepering die verzoeker bedreigde. Toch kan dit niet als bevreemdend worden gezien omdat de familie niets te maken had met het kapsalon, laat staan met de beslissing betreffende de soorten kapsels die men maakte in het salon. Dit was enkel een probleem van verzoeker, een probleem waar zijn familie buiten stond.

Tot slot stelde verwerende partij dat er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas omdat hij na zijn vertrek nooit navraag heeft gedaan om zich te informeren naar zijn persoonlijke situatie. Zoals verzoeker zelf aanhaalde had hij besloten om Libanon te verlaten en alles achter zich te laten. Hij weet dat er nooit veiligheid zou zijn met de aanwezigheid van dergelijke groepen. Deze aanwezigheid werd door verzoeker wel nagegaan aangezien hij aanhaalt op de hoogte te zijn van andere gevallen, waarin deze groepen mensen bedreigen. Voor verzoeker heeft het geen meerwaarde informatie over zijn persoonlijke problemen te bekomen gezien dit hem enkel nog meer in gevaar kan brengen."

Met betrekking tot hun persoonlijk humanitaire situatie en de mogelijkheid van Palestijnse vluchtelingen om naar Libanon terug te keren laten verzoekende partijen verder het volgende gelden:

"Bovendien dient er gewezen te worden op verzoeker zijn schrijnende humanitaire situatie. Zowel zijn financiële situatie alsook zijn woonomstandigheden worden hieronder besproken.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker terug in de mogelijkheid zou zijn om werk te vinden in Libanon, dient er negatief geantwoord te worden. Palestijnen in Libanon kunnen niet alle soort van werk doen en zij dienen zich te beperken tot enkel slecht betaalde jobs. Vroeger werkte verzoeker soms in de landbouw en verdiende hij vijf dollar om een hele dag te werken. Aangezien het niet mogelijk bleek een voltijdse job te vinden, werkte hij slechts enkele dagen per week hetgeen neerkwam op een 100 dollar per maand in de landbouw. Tevens werkte hij op onregelmatige basis als kelner in een café, maar ze betaalden hem vaak niet uit waardoor hij zich genoodzaakt voelde om iets anders te zoeken. Ook is het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Nigeria, wegens een gebrek aan veiligheid en een gebrek aan gezondheidsverzekering, overeenkomstig zijn verklaringen hieromtrent.

Verder dient zijn mogelijke woonsituatie onderzocht te worden bij terugkeer om hiermee aan te tonen dat verzoeker zich in schrijnende leefomstandigheden zou bevinden. Allereerst is het manifest onmogelijk om zich samen met zijn gezin te vestigen bij zijn ouders. Hun huis is veel te klein als opvang voor het hele gezin en als naaister had zijn moeder niet voldoende inkomsten om te kunnen instaan voor zichzelf en haar echtgenoot, hetgeen ook duidelijk blijkt uit verzoeker zijn verklaringen wanneer hem gevraagd wordt of het inkomen van zijn moeder voldoende is (zie cgvs gehoor p 5). Om te kunnen overleven zagen zij zich genoodzaakt om kredieten af te sluiten. Bijkomend dient er melding gemaakt te worden van het feit dat zijn vader reeds erg oud, aan een handicap lijdt, en dus niet voor bijkomende inkomsten kan zorgen. Tevens geniet zijn vader niet van een pensioen of een gehandicapten uitkering en krijgt hij geen steun van UNRWA, zelfs geen pijnstillers (zie cgvs gehoor p 13).

Ook bij zijn zus in Burj Al Amil gaan wonen is geen optie gezien de schrijnende levensomstandigheden in dit kamp. Zijn zus woont er tevens al met drie kinderen en haar echtgenoot, hetgeen ertoe leidt dat er allerm minst ruimte is om een tweede gezin te huisvesten. Dit geldt tevens voor verzoeker zijn broer, die ook al een vrouw heeft om te onderhouden. Met betrekking tot zijn zus A. (...) die zich in de Verenigde staten bevindt, meende verwerende partij dat zij reeds geld opstuurde naar zijn familie en hen zo hielp

te onderhouden. Toch dient er inzake benadrukt te worden dat dit zelden gebeurd is, hetgeen verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (zie cgvs gehoor p 6).

De conclusie van verwerende partij die stelt dat de situatie van verzoeker zijn familie behoorlijk is, kan allerm minst als een correcte weergave van de realiteit worden gezien. Uit bovenstaande gegevens kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker zijn familie zich in een behoorlijke situatie bevinden, laat staan dat zij een ondersteunend netwerk zouden kunnen bieden voor verzoeker zijn gezin bij terugkeer naar Libanon. Het is duidelijk gebleken dat zij zelf niet rondkomen. Hoe zouden zij dan moeten instaan voor een extra gezin?"

Vervolgens gaan verzoekende partijen in op de levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in het algemeen en in Al-Rashidieh in het bijzonder. Zij zetten hierover het volgende uiteen:

"Zie The Daily Star, '2 Palestinians arrested in Rashidieh for planning to throw grenades', 3rd of August 2018, <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2018/Aug-03/458943-2palestinians-arrested-in-rashidieh-for-planning-to-throw-grenades.ashx>

"(...)"

(Vrij vertaald: "Twee Palestijnen die naar eigen zeggen van plan waren om handgranaten naar huizen in het Palestijnse vluchtelingenkamp Rashidieh nabij Tyre te gooien werden vrijdagochtend vroeg gearresteerd, een Palestijnse veiligheidsbron zei.")

Zie The Daily star, 'Two killed, one injured in Rashidieh shootouts', 5th of March 2018, <https://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2018/Mar-05/440265-two-killed-oneinjured-in-rashidieh-shootouts.ashx>

"(...)"

(Vrij vertaald: "SIDON, Libanon: De Palestijnse man Nour Deeb stierf aan de gevolgen van een schietzondag met leden van de islamitische Ansar Allah-beweging in het Palestijnse vluchtelingenkamp Rashidieh bij Tyrus.")

Zie UNHCR, 'The Situation of Palestinian Refugees in Lebanon', February 2016, p 21;

"(...)"

Vrij vertaald: "De bewoners van Rashidieh werken voornamelijk als vrijetijdsarbeiders in de bouw en de landbouw. Er is een hoog aantal vroegtijdige schoolverlaters op scholen, omdat studenten vaak gedwongen worden de school te verlaten om hun gezin te onderhouden. Schuilplaatsen in het kamp zijn naar verluid klein, krap en vaak onveilig, met families die in de loop der jaren verdiepingen hebben toegevoegd aan al instabiele structuren; sommige huizen hebben nog steeds een metalen dakbedekking. Riolering en waterinfrastructuur zijn naar verluid problematisch, met als gevolg regelmatige overstromingen in de winter. Bovendien ervaren families van wie de schuilplaatsen zich aan de kust bevinden, naar verluid regelmatig overstromingen en extreme schade tijdens winterstormen. In juli 2015 zijn de spanningen met betrekking tot infrastructuurwerken in het kamp naar verluid geëscaleerd in vijandelijkheden tussen gewapende groepen. De veiligheidssituatie in het kamp verslechterde met scholen, winkels en andere diensten die niet in staat waren om te functioneren. Eén man werd naar verluid gedood en verschillende werden gewond, met eigendommen in het kamp beschadigd door brandstichting en geweerschoten."

Bijkomend dient in dit verband opgemerkt te worden dat verwerende partij nergens melding maakt van het betreffende kamp al-Rashidieh. Zij laat na een analyse te maken van de veiligheidssituatie in het kamp. Enkel met betrekking tot de situatie in het kamp Ain el-Hilweh wordt er een analyse gemaakt. Deze 'vergissing' van kamp dient toch benadrukt te worden en kan een schending van de zorgvuldigheidsplicht uitmaken. Verwerende partij heeft bijgevolg op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat verzoeker 'veilig' zou zijn in het desbetreffende kamp al-Rashidieh.

Onderstaande documentatie maakt gewag van de algemene schrijnende situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

Zie FIS, 'Fact-Finding Mission Report: Syrian and Palestinian (in Lebanon and exiting Syria) refugees in Lebanon', 29 September 2016, p 31;

"(...)"

(Vrij vertaald: "De veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen is niet veranderd volgens Hanafi. De meeste problemen, zoals elders in het land, hebben te maken met schaarse middelen en humanitaire problemen die nog verder zijn afgenomen. De vluchtelingenkampen zijn wetteloze

omgevingen waar geen Libanese autoriteiten zijn en de rechten van het volk niet kunnen worden gegarandeerd. Er zijn criminelen, Palestijnen, Libanezen en Syriërs, die naar de kampen zijn verhuisd om te ontsnappen aan de autoriteiten. Gewapende en politieke groeperingen kunnen misbruik maken van de kwetsbaarheid van Palestijnse jongeren en kinderen en hun gebrek aan positieve toekomstperspectieven bij het werven.”)

Zie UNRWA, ‘Protection brief: Palestinian refugees living in Lebanon’, October 2017

“(…)”

(Vrij vertaald: “63% van de PRL woont in de 12 officiële Palestijnse vluchtelingenkampen van Libanon. De kampen zijn overvol en worden beïnvloed door ondeugdelijke infrastructuur, sanitaire voorzieningen en huisvesting. Daarnaast hebben kampbewoners een extreem beperkt vermogen om hun woonomstandigheden te verbeteren, deels om economische redenen, maar ook vanwege de beperkingen van de Libanese autoriteiten aan de verplaatsing van bouwmaterialen in en uit de Palestijnse vluchtelingenkampen.”)

Zie Danish Immigration Service, ‘Stateless Palestinian Refugees in Lebanon’, 25 May to 06 June 2014, p 16;

“(…)”

(Vrij vertaald: “Human Development Center verklaarde dat de Libanese autoriteiten geen bescherming bieden aan Palestijnen die in vluchtelingenkampen wonen omdat ze niet aanwezig zijn in het kamp. Volgens de bron willen de autoriteiten in principe niet naar de kampen of zich op enigerlei wijze inlaten met het leven van de mensen die er wonen, hoewel ze legaal in de kampen kunnen komen. Dit ondanks het feit dat een aantal extremistische groepen die actief zijn tegen de regering de laatste jaren in de kampen hebben verbleven.”)

Zie The Canadian Immigration and Refugee Board, ‘Lebanon: Treatment of Palestinians by society and authorities; state protection; treatment of Sunni Palestinians from refugee camps near Beirut by Hezbollah (2012-December 2013)’, 10 December 2013, page 2;

“(…)”

Vrij vertaald: “In een rapport met de titel ‘Palestijnen in Libanon: Status, Governance en Veiligheid, bemiddelingshulpmiddelen, een vredesopbouwende NGO die mensen in conflicten ondersteunt’, meldt dat “het bestuur van [Palestijnse vluchtelingenkampen] ook bronnen van spanning heeft verschaft - tussen Libanezen en Palestijnen, maar ook onder de Palestijnen zelf” (2012, 68). Verder stelt het bemiddelingshulpmateriaal in het verslag van 2012 dat hier een echte crisis van bestuur in de kampen plaats vindt. Elk is de thuisbasis van tientallen groepen: PLO-groepen, pro-Syrische groepen en islamitische militante groepen. Populaire en veiligheidscomités proberen elk kamp te besturen onder toezicht van de PLO of via coalities van facties, en worden geacht de vrede te bewaren, interne geschillen op te lossen, veiligheid te bieden, contacten te leggen met de Libanese regering en hulporganisaties, en in het algemeen het kamp te beheren in samenwerking met UNRWA. Populaire commissies worden door veel Palestijnen gezien als niet in staat om een overeenstemming te bereiken over belangrijke kwesties, hun activiteiten te coördineren of hun kiezers te beschermen tegen intimidatie door Libanese veiligheidstroepen.”

Tevens blijkt ook uit onderstaande verwijzing dat Palestijnse vluchtelingen in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar Libanon.

Zie Marjan Claes, “Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”, T.Vreemd. 2014, nr. 1, p. 61, 66;

“(…)”

Uit bovenstaande rapporten blijkt tevens dat de Libanese autoriteiten zich niets aantrekken van dergelijke erbarmelijke situatie en dat Palestijnen tegenover de Libanese autoriteiten hun rechten niet kunnen afdwingen. Bij een terugkeer naar Libanon zou de verzoeker zich dan ook blootstellen aan een onmenselijke situatie, zowel op het vlak van veiligheid als socioeconomisch geven deze rapporten duidelijk blijk van een schrijnende situatie in Libanon voor Palestijnen. Voorts werd ook aangehaald dat dergelijke terugkeer onmogelijk blijkt voor Palestijnse vluchtelingen. In dit opzicht dient bijkomend melding worden gemaakt van het feit dat verzoeker geen paspoort meer heeft en dus moeilijkheden kan ondervinden bij het bekomen van de nodige reisdocumenten.”

Verzoekende partijen besluiten:

“Ter conclusie dient er geoordeeld te worden dat verzoekende partij niet kan worden uitgesloten van de vluchtelingenconventie op basis van artikel 1D eerste lid van deze conventie, aangezien hij onder de uitzonderingen valt, bepaald in het tweede lid. Allereerst is duidelijk gebleken dat verzoekende partij gedwongen was zijn land van herkomst te verlaten gezien de situatie van ernstige onveiligheid. Deze beweringen inzake zijn asielrelaas werden op geen enkele overtuigende manier weerlegd door verwerende partij, noch konden er aanwijsbare tegenstrijdigheden worden aangetoond. Bijkomend werd er geargumenteed dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen wegens de financiële tekorten waarmee zij te kampen heeft. Voorts verkeren Palestijnse vluchtelingen in de onmogelijke situatie om terug te keren naar Libanon. Hiermee kan besloten worden dat verzoeker niet kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus maar dat deze hem net dient te worden toegekend.

Ondergeschikt kan er dan ook gesteld worden dat verzoekende partij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de schrijnende, onveilige en onmenselijke leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 5 november 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 en de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 5 juli 2019 voegt en refereert aan de COI Focus *“Libanon – De veiligheidssituatie”* van 14 mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoekende partijen een verblijfsrecht hadden in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met ‘documenten’, identiteitskaarten, fotokopieën paspoorten en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoekende partijen elders een gewoonlijk verblijf hadden. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoekende partijen van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al hebben zij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekende partijen van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene

van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekende partijen “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.2.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.2.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 17, map met ‘Landeninformatie’, COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die het wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘*emergency cash*’ voor voedsel en huur, en materiële bijstand.

Verder blijkt uit de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder dit jaar reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma’s financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ein El-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en nog steeds bijstand levert aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoekende partijen verwijzen in het verzoekschrift naar de financiële problemen van UNRWA. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen de informatie waaruit zij citeren niet bij het verzoekschrift voegen, stelt de Raad vast dat de analyse in de door verwerende partij op 5 november 2019 neergelegde aanvullende nota gebaseerd is op recentere informatie. Verzoekende partijen verwijzen naar een officiële mededeling op de website van UNRWA die van 2 mei 2019 zou dateren en waarin UNRWA waarschuwt voor ernstige negatieve financieringsniveaus in de daaropvolgende maand. Noch uit deze mededeling, noch uit enige andere informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen, kan evenwel blijken dat de financiële moeilijkheden, die door verwerende partij en de Raad worden erkend, daadwerkelijk de werking van het agentschap in gevaar brengen of dreigen te brengen. Nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt overigens dat zij tot de zogenaamde '*special hardship cases*' behoren of dat zij beroep dienden te doen op het Emergency Program.

2.3.2.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoekende partijen en onafhankelijk van hun wil die hen dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld "*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*" (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

2.3.2.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoekende partijen (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kunnen genieten, is uiteraard vereist dat zij op een veilige manier kunnen terugkeren naar het mandaatgebied van UNRWA in Libanon waar zij hun gewoonlijke verblijfplaats hadden.

Wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon, blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 5 juli 2019, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota van 5 november 2019 werd gevoegd, dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen

voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Verzoekende partijen betwisten in hun verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen nog naar Libanon kunnen terugkeren en beroepen zich hiervoor op informatie die zij nalaten bij het verzoekschrift te voegen en die bovendien dateert van 2014, waardoor deze geen afbreuk kan doen aan de (meer recente) informatie die desbetreffend is bijgebracht door verwerende partij. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 5 juli 2019 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooral nog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is en verzoekende partijen brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat hun persoonlijke situatie betreft, voeren verzoekende partijen aan dat zij geen paspoort meer hebben en daardoor moeilijkheden kunnen ondervinden bij het bekomen van de nodige reisdocumenten. Echter blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekende partijen dat zij over een UNRWA-registratiedocument en Palestijnse identiteitskaarten beschikken. Uit voormelde informatie blijkt niet – en verzoekende partijen tonen niet aan – dat Palestijnse vluchtelingen over een paspoort dienen te beschikken om op de Libanese ambassade reisdocumenten te kunnen bekomen. Bovendien – en ten overvloede – hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoekende partijen niet langer over een paspoort beschikken. Verzoekende partijen verklaarden tijdens hun persoonlijk onderhoud dat zij met hun paspoort naar België waren gekomen maar zich er hier van hadden ontdaan uit schrik teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15, en stuk 7B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8). Nog daargelaten dat de door verzoekende partijen aangehaalde reden om zich van hun paspoorten te ontdoen geen steek houdt – verzoekende partijen beschikken immers wel nog over hun UNRWA-registratiekaart en identiteitskaart –, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen verwerende partij na hun persoonlijk onderhoud fotokopieën hebben bezorgd van de eerste pagina's van hun paspoorten (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten', nrs. 16 en 17). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd of hij nog een kopie had van zijn paspoort, antwoordde verzoeker eerst ontkennend. Vervolgens gevraagd of hij nergens nog een kopie had liggen, wijzigde verzoeker zijn verklaringen en antwoordde hij: *"Misschien in Libanon"* (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 15). De vaststelling dat verzoekende partijen, door de dossierbehandelaar gewezen op het belang van het neerleggen van een paspoort, enkele dagen na hun persoonlijk onderhoud alsnog fotokopieën van hun paspoorten bijbrengen, zij het alleen de eerste pagina's ervan, doet vermoeden dat zij nog steeds over deze paspoorten beschikken maar ze voor de Belgische asielinstanties verborgen hebben willen houden.

Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partijen niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA waar zij hun gewoonlijke verblijfplaats hadden.

2.3.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Libanon

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in Libanon.

De Raad stelt vast dat in de aanvullende nota van verwerende partij met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Libanon en in de Palestijnse vluchtelingenkampen, onder verwijzing naar de COI Focus *"Libanon – De veiligheidssituatie"* van 14 mei 2019, het volgende wordt uiteengezet:

"Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen."

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal de hoger weergegeven veiligheidsanalyse steunt niet correct of niet meer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de gehanteerde informatie verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Zij merken slechts op dat de commissaris-generaal nalaat een analyse te maken van de veiligheidssituatie in het kamp al-Rashidiyeh. De Raad stelt vast dat in voormelde aanvullende nota neergelegd op 5 november 2019 in het algemeen wordt ingegaan op de situatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen. De Raad, noch de commissaris-generaal betwist de voortdurende aanwezigheid van extremistische groeperingen in deze kampen. Evenmin wordt betwist dat deze aanwezigheid van tijd tot tijd aanleiding kan geven tot geweldincidenten. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten de kampen. Uit de informatie blijkt dat burgers over het algemeen niet worden geïdoleerd bij dergelijke confrontaties en dat de verschillende daarbij betrokken gewapende groeperingen inspanningen doen om een escalatie van het geweld te vermijden. De omstandigheid dat er bij dergelijke incidenten in de dichtbevolkte vluchtelingenkampen soms burgerslachtoffers te betreuren vallen duidt er niet op dat elke burger er zich in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden. Uit niets blijkt dat de situatie in het vluchtelingenkamp al-Rashidiyeh verschilt van deze in de andere vluchtelingenkampen in Libanon. Verzoekende partijen brengen hierover ook geen informatie bij.

Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan – en uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet – dat er actueel sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Libanon in het algemeen of van de vluchtelingenkampen of het kamp al-Rashidiyeh in het bijzonder.

2.3.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in Libanon actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoekende partijen die hen ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of hen verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van hun verzoek te worden nagegaan of verzoekende partijen zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) de vluchtmotieven van verzoekende partijen, (ii) hun socio-economische situatie en (iii) ieder ander element eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen dat hen in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.2.2.3.1. De vluchtmotieven van verzoekende partijen

Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij Libanon zijn ontvlucht uit vrees voor de islamitische groepering Ansar Allah in het vluchtelingenkamp al-Rashidiyeh. Daar zou verzoeker in het kapsalon waar hij net aan de slag was gegaan een discussie over de in de islam toegelaten haarstijlen hebben gekregen met A.U., een lid van deze groepering. Deze discussie zou geëscaleerd zijn en A.U. zou verzoeker bedreigd hebben. De volgende dag zou A.U. naar het kapsalon teruggekeerd zijn en verzoeker daar andermaal hebben bedreigd. Hierop zou verzoeker klacht tegen A.U. hebben neergelegd bij de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO). Uiteindelijk zou de PLO voor verzoeker niets hebben kunnen doen omdat A.U. de zaak heel persoonlijk zou hebben genomen en zou verzoeker geen andere optie hebben gerest dan te vluchten.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen met A.U. omdat (i) verzoeker na zijn vertrek uit Libanon geen contact meer heeft gehad met zijn vriend en werkpartner in het kapsalon en daartoe evenmin enige poging heeft ondernomen, wat wijst op een gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en deze van zijn achtergebleven vriend en collega, omdat (ii) de houding van A.U. en Ansar Allah bijzonder bevreemdend is, omdat (iii) verzoekers belagers na verzoekers vertrek uit Libanon geen pogingen meer hebben ondernomen om verzoeker terug te vinden of om bedreigingen aan zijn adres te uiten, eventueel via andere familieleden, en omdat (iv) verzoeker na zijn vertrek uit Libanon geen navraag meer heeft gedaan over zijn problemen.

Verzoekende partijen slagen er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen.

Vooreerst acht ook de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker na zijn definitieve vertrek uit Libanon geen navraag meer heeft gedaan naar de mogelijke evolutie van de door hem voorgehouden problemen en daartoe zelfs niet de minste poging heeft ondernomen. De commissaris-generaal zet hierover op goede gronden het volgende uiteen:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen met A. U. (...) en Ansar Allah enkel en alleen voortkomen uit uw werk in een kapsalon dat u samen met uw vriend, A. B. (...), uitbaatte. U werd immers bedreigd omdat u weigerde in te gaan op A. U. (...) zijn vraag om jullie in het kapsalon te beperken tot de haarsnitten die voldeden aan de criteria van de islam en de tradities (CGVS, p. 17-18). Na uw vertrek uit Libanon op 2 september 2017 heeft u echter geen contact meer gehad met A. B. (...), uw vriend en werkpartner, en heeft u evenmin contact proberen leggen met hem (CGVS, p. 19). Dat u hem niet meer hebt proberen contacteren is zeer opmerkelijk te noemen. Zo kon A. (...) zijn situatie immers voor u een indicatie vormen voor het eigen risico dat u liep - zijn situatie kon immers indicatief zijn voor uw situatie. A. (...) werkte immers evenzeer in het kapsalon dat ook de haarsnitten toeliet waartegen A. U. (...) gekant was. Het kan niet worden uitgesloten dat A. (...) hierdoor nog bijkomende problemen gekend zou hebben met A. U. (...) of Ansar Allah. Logischerwijze zou u toch willen weten wat A. (...) nog kon zijn overkomen, al was het maar om uw eigen situatie beter te kunnen inschatten. Dat u nagelaten heeft A. (...) te contacteren wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen

situatie en deze van uw achtergebleven vriend en collega. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek én dat hij zich informeert over de mogelijke evolutie van zijn problemen, zelfs na zijn vertrek uit zijn land. Eventuele bijkomende ontwikkelingen (of net het gebrek daaraan) kunnen een belangrijke indicatie vormen om uw beweerde vrees voor vervolging verder te staven of te ondersteunen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet afbreuk aan de waarachtigheid van uw asielrelaas.

(...)

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, na uw vertrek uit Libanon verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo heeft u na uw vertrek uit Libanon op 2 september 2017 zelf geen navraag meer gedaan over de problemen die u in Libanon gekend zou hebben en stelt u dat u toch niets kon doen aan die situatie (CGVS, p. 20). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.”

In hun verzoekschrift beperken verzoekende partijen zich tot het herhalen van hun verklaringen. Echter, zoals in de bestreden beslissingen terecht opgemerkt, doet verzoekers gebrek aan interesse in zijn persoonlijke situatie en die van zijn achtergebleven vriend en collega afbreuk aan de vrees die hij voorhoudt te koesteren. Het houdt geen steek dat verzoeker zich zelf nog meer in gevaar zou brengen door vanuit België meer informatie in te winnen over zijn problemen, te meer daar deze informatie hem van nut zou kunnen zijn ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit klemt des te meer nu verzoeker klaarblijkelijk wel inspanningen heeft geleverd om informatie te vergaren over Ansar Allah en andere gevallen waarin deze groepering burgers zou hebben vermoord, zoals ook aangegeven wordt in het verzoekschrift (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 13, 14 en 20; verzoekschrift, p. 8).

Verder volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze zich vragen stelt bij de houding van A.U. en Ansar Allah. In de bestreden beslissingen wordt hierover terecht als volgt gemotiveerd:

“Zo is het immers eigenaardig dat A. U. (...) zich in eerste instantie eenvoudigweg liet afschepen nadat u onomwonden weigerde gevolg te geven aan zijn dreigement, dat hij zijn dreigementen op dat moment geen kracht bijzette en dat hij tolereerde dat u hem openlijk trotseerde zonder daar enig gevolg aan te geven, is weinig waarschijnlijk (CGVS, p. 17-18). Indien A. U. (...) en Ansar Allah daadwerkelijk wouden dat u gevolg zou geven aan hun vraag om bepaalde haarsnitten niet toe te laten in het kapsalon, is het vreemd dat zij u niet meteen onder dwang zouden zetten om aan hun eisen te voldoen of om het kapsalon te sluiten. Dat u in eerste instantie uw activiteiten gewoon verder kon zetten is in de door u beschreven omstandigheden weinig aannemelijk. Daarenboven is het weinig geloofwaardig dat A. U. (...) enkel nog één keer naar uw kapsalon gekomen zou zijn om u verbaal te bedreigen, maar hij u in de week die hier op volgde verder met rust liet en niet meer kwam opzoeken. De door u geschetste gang van zaken is niet overtuigend en weinig plausibel, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekende partijen wijzen erop dat A.U. na de eerste bedreiging meteen teruggekomen is naar de kapperszaak om verzoeker verder onder druk te zetten door bedreigingen te uiten. Zij verklaren echter niet waarom er in de week tussen het moment waarop verzoeker klacht ging indienen tegen A.U. en de dag waarop hij Libanon verliet niets meer is gebeurd (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 18). Deze gang van zaken is allerm minst aannemelijk in het licht van verzoekers verklaringen dat A.U. en zijn groepering zo machtig zijn dat zelfs de autoriteiten er niets tegen kunnen beginnen (*ibid.*, p. 18 en 20).

Tot slot dient te worden gewezen op volgend pertinent motief van de bestreden beslissingen:

“Voorts hoorden u en uw familie na uw vertrek uit Libanon niets meer van de persoon of groepering die u bedreigde (CGVS, p. 20). Nochtans moet het voor A. U. (...) en zijn groepering, Ansar Allah, niet moeilijk zijn om te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw broers en zussen zijn, eens te meer daar uw ouders en broer gewoon in het Rashidieh-kamp bleven wonen (CGVS, p. 5). Dat uw belagers ondanks uw beweerde vrees geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden of om bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst

van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.”

Het betoog in het verzoekschrift dat de familie van verzoeker niets te maken had met het kapsalon, laat staan met de beslissing welke soorten kapsels er worden aangeboden, is niet afdoende om de voorgaande motieven te weerleggen. Dat een groepering die er niet voor terugdeinst om geweld te gebruiken tegen burgers de familieleden van verzoeker met rust zou laten, louter en alleen omdat deze familieleden zelf niets te maken hebben met het probleem dat verzoeker zou hebben veroorzaakt, kan niet overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat A.U. zijn familie wist wonen en dat A.U. af en toe langs zijn huis passeerde om angst te zaaien (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 19). In die omstandigheden acht de Raad het niet aannemelijk dat U.A. geen bedreigingen meer zou hebben geuit aan verzoekers familie indien hij er nog steeds op uit is verzoeker te treffen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 16, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“Wat betreft het attest van de PLO betreffende uw problemen dient vooreerst opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven kan een dergelijk document door eenieder die beschikt over een tekstverwerkingsprogramma opgesteld en vervolgens met de hand ondertekend worden, waardoor de authenticiteit en herkomst van dit document niet achterhaald kan worden. Een dergelijk document heeft bijgevolg een zeer beperkte bewijswaarde. Wat betreft de foto’s en informatie over de veiligheidssituatie van het kamp en de aanwezigheid van Ansar Allah, dient het CGVS op te merken dat deze enkel betrekking hebben op de algemene situatie in het kamp en geen enkel bewijs vormen voor de door u voorgehouden persoonlijke problemen met A. U. (...) en Ansar Allah.

(...)

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, studies en staatloosheid aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.”

De Raad besluit dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen elementen aanbrengen die de bovenstaande motieven *in concreto* weerleggen of ontkrachten. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten geen geloof kan worden gehecht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij zich omwille van problemen met een lid van de groepering Ansar Allah in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.2.2.3.2. De socio-economische situatie van verzoekende partijen in Libanon

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het criterium “*ernstige onveiligheid*” in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak die het EHRM heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partijen dienen daarbij aan te tonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissingen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Rashidiyah erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precarie omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zullen terechtkomen. De situatie van verzoekende partijen dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoekende partijen dienen bijgevolg aan te tonen dat hun persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat zij in een situatie van extreme armoede zullen

belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat de individuele situatie van verzoekende partijen naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht het volgende aan in hoofde van verzoeker:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u een degelijke opleiding hebt genoten, zo heeft u uw middelbare studies beëindigd en heeft u nadien nog een bijkomende opleiding in ‘trading en office management’ kunnen volgen. Daarnaast heeft u ook al enige professionele ervaring kunnen opdoen. U werkte in Libanon immers reeds als kelner in een café, in de fruitsector en als kapper. Daarnaast heeft u ook verschillende jaren als ‘logistics manager supervisor’ voor het bedrijf IPT in Nigeria gewerkt (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven zowel uw ouders als broer momenteel nog steeds in het Rashidieh kamp. Daarenboven zijn uw ouders ook nog altijd eigenaar van hun woning in Rashidieh. Uw zus M. (...) woont eveneens nog steeds in Libanon, zij het in het kamp Burj Al-Jamali (CGVS, p. 5-6). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libanon in uw ouderlijk huis of bij uw zus onderdak zou kunnen vinden. Hoewel uw vader gehandicapt is, werkt uw moeder wel als naaister en kan zij op basis van haar werk in de basisbehoeften van uw ouders voldoen. Daarnaast werkt uw broer ook in een instelling voor leningen. Ook heeft uw zus A. (...), die in de Verenigde Staten, reeds geld opgestuurd naar uw familie in Libanon (CGVS, p. 5-6). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat er enige solidariteit is binnen uw familie en jullie elkaar ondersteunen. Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Libanon over een familiaal netwerk beschikt waar u bij een terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoekende partijen betwisten dat verzoeker in Libanon werk kan vinden. Met de algemene bewering dat Palestijnen in Libanon niet alle soorten van werk kunnen doen en zich dienen te beperken tot slecht betaalde jobs tonen verzoekende partijen echter niet aan dat verzoeker met zijn opleidingsniveau en beroepservaring in Libanon niet aan een job kan geraken die voldoende opbrengt om zijn gezin te kunnen onderhouden. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ook verzoekster in Libanon een hogere studie genoten heeft en daar tegen betaling gewerkt heeft bij een instantie, waarbij zij bijlessen gaf aan kinderen en kinderen hielp met thuishaken en huiswerk (adm. doss., stuk 7B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 7). De suggestie dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Libanon noodgedwongen financieel afhankelijk zullen zijn van familieleden die het zelf al niet breed hebben kan dus niet worden gevolgd. Wat betreft de huisvestingsmogelijkheden in Libanon, blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn ouders over een eigen woning beschikken waar verzoeker woonde tot aan zijn vertrek naar Nigeria in 2014 en waar hij later ook terechtkon telkens hij vanuit Nigeria naar Libanon terugkeerde (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 5, 8 en 10). Ook de ouders van verzoekster bezitten een eigen woning waar verzoekster woonde tot aan haar vertrek naar Nigeria in september 2016 (adm. doss., stuk 7B, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 4 en 6). Met de loutere bewering dat er nergens plaats is om een tweede gezin te huisvesten, maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Libanon niet tijdelijk een onderkomen kunnen vinden bij hun ouders of andere familieleden.

Verzoekende partijen brengen geen concrete en pertinente argumenten aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat zij bij terugkeer naar Libanon in een schrijnende humanitaire situatie terecht dreigen te komen. Zij tonen dan ook niet aan dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften.

2.3.2.2.3.3. Andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen

In casu bespeurt de Raad na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen uit het rechtsplegingsdossier geen andere pertinente elementen eigen aan de persoonlijke situatie van verzoekende partijen waaruit blijkt dat zij zich in een persoonlijke staat van ernstige onveiligheid bevinden die hen ertoe gedwongen heeft het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.3.2.3. Besluit

Gelet op de voorgaande elementen, waaruit blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij om redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil gedwongen werden het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten, heeft de commissaris-generaal op goede gronden de beslissingen genomen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève.

Aangezien onderhavig beroep gericht is tegen beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, is er *in casu* geen reden om de verzoeken van verzoekende partijen om internationale bescherming te onderzoeken in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het subsidiaire beschermingsstatuut, dat zoals dit begrip zelf aangeeft "*subsidiar*" wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekende partijen kunnen blijven genieten van de bijstand van UNRWA en dat zij dus nog steeds als Palestijnse vluchtelingen kunnen worden beschouwd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij bij de individuele beoordeling van "*alle relevante factoren*", die hij *in casu* overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn door het Hof van Justitie in het voormelde arrest *El Kott* (§§ 61 en volgende) gemaakt heeft, alle aspecten heeft meegenomen van een onderzoek dat in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gevoerd wordt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN